

Carmina Burana

Dirigent Van Immerseel blijft op het pad van de goede smaak.

FRITS VAN DER WAA

Carmina Burana, van Orff, door Anima Eterna o.l.v. Jos Van Immerseel, Muziekgebouw Frits Philips, Eindhoven 22/2.

Groningen 24/2, Brussel 25/2.

Besmet, primitivistisch, bombastisch, en stereotiep. Er zijn vele negatieve kwalificaties aan te dragen voor Carmina Burana van Carl Orff. Jaar en plaats van ontstaan zijn al niet gelukkig. In het Duitsland van 1936 liepen velen, ook de componist, nog weg met Hitler. Niet dat de Carmina iets met het nazisme te maken hebben: ze bezingen het middeleeuwse kroeg-, buiten- en liefdesleven in een toegankelijk muzikaal idioom dat archaïsche toonladders en zinsbouw combineert met moderne orkestklanken en kruidige dissonanten.

Het stuk, waarvoor naast een orkest met zes slagwerkers drie solozangers, een groot en een klein koor en een kinderkoor opdraven, heeft een uitvoeringstraditie met de nadruk op het massale en luidruchtige. Dit vergaten we bij de uitvoering van de Vlaamse dirigent Jos Van Immerseel en zijn orkest Anima Eterna zaterdag in het Eindhovense Muziekgebouw. Van Immerseel streeft naar interpretaties waarin wordt teruggegaan naar de oorspronkelijke speelstijl en instrumenten. Vooral de koperinstrumenten van Anima Eterna zien er anders uit, met nauwere bekken en een donker patina over het metaal.

Evengoed zijn de slagen waarmee het stuk opent indringend, net als

de gescandeerde teksten van het koor en het herhaalde motief dat het draaien van het rad van fortuin verbeeldt. Hoewel veel van de uitwerking van het stuk stoelt op ritmische aandrang en volume-expansie, blijft Van Immerseel op het pad van de goede smaak. De strijkers spelen non-vibrato, wat soms leidt tot fascinerend hese, broze klanken.

Bariton Thomas Bauer maakt zijn voordracht wel heel nadrukkelijk gevoelvol, maar sopraan Yeree Suh en tenor Yves Saelens zingen hun hoge noten helder en loepzuiver. Het avontuur schuilt in de combinaties van koor- en orkestklanken en die komen bij Van Immerseel schitterend tot hun recht.

Alles bij elkaar is de muzikale substantie van de Carmina, met haar vastgeschroefde grondtonigheid, wel wat mager voor een stuk van vijf kwartier.